

Vršovice 6.6.2010

Pozdrav: Milé děti, milé sestry a milí bratři, všechny vás vítám na nedělních bohoslužbách, při kterých se smíme těšit z toho, že tu jsme spolu i z toho, že je tu s námi Pán Bůh a my mu můžeme za všechno děkovat.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Pane, v Tvé milosrdenství doufám, moje srdce jásá nad Tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal. Ž 13,6

Píseň: 177

Modlitba: Pane Bože, probudili jsme se do krásného rána, otevřel jsi před námi nový den a pozval jsi nás k sobě, do tohoto společenství, abys nás naučil poznávat všechno, co se před námi otevírá. Děkujeme, že se smíme těšit z přítomnosti, těch, kteří z Tvé milosti patří do našich životů, že se smíme učit je poznávat, znát jejich radosti i bolesti.

Děkujeme, že nás učíš poznávat nás samotné, že nám ukazuješ, když něco pokazíme, že nás učíš rozpoznávat i to dobré, o co se snažíme.

Především Ti však chceme poděkovat, že smíme vědět, že Ty provázíš nás, naše blízké, každého člověka navzdory všem našim chybám. Děkujeme, že smíme poznávat ve svědectví o Tvém jednání mezi lidmi a především v životě, smrti a vzkříšení Ježíše z Nazareta, že naše budoucnost je u Tebe. Amen.

Čtení: Gn 28,10-16

Píseň: S355

Text: Gn 33,1-4

Haleluja. Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Haleluja.

Ž 138,4

Znáte pohádku Severní zámek? Ne? Norskou pohádku o Halvorovi a princezně Astrid? Je to krásná pohádka a já vám o ní něco povím. Halvor byl chudý čeledín a bydlel u jednoho z fjordů, zálivů moře, kterých je v Norsku spousta. Věděl, že celý život zůstane tam, kde žije, protože aby se člověk přeplavil na druhou stranu fjordu, na to by musel umět ovládat loď - a to Halvor neuměl. A tak žil, čeledín Halvor, den za dnem na břehu fjordu.

Až jednou, když stál na břehu fjordu a díval se na nekonečnou vodní plochu, uviděl ve vodě dívčí tvář. A najednou Halvorovi nestačilo být čeledínem. Najednou toužil hledat a najít princeznu Astrid. Jenže ta byla daleko, žila uvězněná v Severním zámku. Muselo se tam dlouho plout po moři, pak projít cestu hustým lesem plným divoké zvěře a nakonec přemoci zlého obra.

A Halvor stál na břehu a díval se do dálky a přemýšlel. Co musel udělat? Musel se rozhodnout, musel odejít ze všeho, co dobře znal. Co ještě musel? Musel se moc a moc učit. Nastoupit na loď a učit se jí ovládat. Učit se znát moře, poznat, kdy se blíží bouře, kde jsou mělčiny, učit se lovit ryby jako správný rybář. Znat řeč slunce i hvězd, aby uměl určit směr plavby. Ale to nebylo všechno. Čekala ho ještě cesta hustým lesem. Co tam se musel Halvor naučit? Řídit psí spřežení, poznat les, aby věděl, co jaký zvuk znamená, rozpoznávat stopy i hlas zvířat. A nakonec musel překonat svůj strach a odvézt svou princeznu Astrid domů, i kdyby byl obr sebevětší.

To všechno měl Halvor před sebou. K tomu všemu musel sebrat všechnu odvahu a trpělivost.

Píseň: S135

Víte, kdo to byl Jákob? Byl to syn Izáka a Rebeky. A měl také bratra, Ezaua. Tak to je pěkné, je pěkné žít doma, mít rodiče, které máme rádi a kteří mají rádi nás, mít sourozence, se kterým si rozumíme, i když se někdy nepohodneme. To je pěkné, ne? A měl to tak Jákob? Neměl. Jákob neuměl mít rád. Podvedl tatínka Izáka, podvedl svého bratra Ezaua a teď utíká z domova a ani dobře neví, kam má jít. Jákob si představoval, že získá požehnání a všechno bude pěkné, Pán Bůh se o něj bude hezky starat a on, Jákob, bude žít spokojený život. A teď je Jákob sám a smutný a nešťastný a říká si, to na mě Pán Bůh zapomněl, to požehnání je mi houby platné, jsem na tom hůř než kdy předtím. Smutný, unavený, opuštěný Jákob už nemůže dál. Najde si místo s měkkou trávou, místo polštáře má pod hlavou kámen, přes sebe přehodí plášť a usíná.

V čem jen se to Jákob spletl? Myslel si, že když bude Pán Bůh s ním, všechno půjde snadno. Jakoby si Halvor z naší pohádky myslel, že může čekat na břehu fjordu a někdo nějak zařídí, že se u něj objeví princezna Astrid. Že se nebude muset vydat na cestu. Že se nebude muset nic učit.

Jákob se spletl. Moc se spletl. A teď spí, cítí se sám a neví, co dál. Jákob spí a zdá se mu sen. Co to v tom svém snu vidí? Žebřík. Žebřík do nebe. A po něm chodí lidé. Nahoru a dolů. Co to jen znamená? Proč se to jen Jákobovi zdá? Jákob to hned uhodl - na tomto místě je Pán Bůh. Jákob není sám. Pán Bůh na něj nezapomněl. Bude Jákoba provázet, povede ho po své cestě a Jákob se bude učit jak žít.

Píseň: S372

A Jákob se učil. Učil se být trpělivý, i když mu jeho strýc Lában křivdil. Učil se mít rád. Učil se odvaze a odpovědnosti za své blízké. Už by neokradl svého bratra Ezaua ani nepodvedl svého otce Izáka. Učil se naslouchat tomu, co mu Pán Bůh říkal. Učil se počítat s tím, že ho Pán Bůh provází. A trvalo to dlouho to Jákobovo učení. 14 let. Až po 14 letech se směl Jákob vydat zpátky domů. Ještě jednou Pán Bůh Jákoba vyzkouší, jestli už má dost odvahy vrátit se domů. A Jákob obstojí v boji u potoka Jabok.

A to už se k sobě blíží dva velké zástupy lidí i dobytka. V jednom je pánem Ezau, ve druhém Jákob. I když Jákob by se už pánem nenazval, ví, že Pánem je Hospodin. Však už se Jákob nejmenuje Jákob, ale Izrael - bojuje Bůh.

Dlouho se učil Jákob, aby toto pochopil. Dlouho se učil, aby prošel dlouhou cestu a našel odvahu - k setkání se svým bratrem Ezauem.

Moudře to řekla pohádka o Halvorovi a princezně Astrid - člověk se musí hodně učit než dokáže najít cestu k blízkému člověku. Ale ještě něco důležitého nám říká příběh o Jákobovi - na cestě ke smíření a odpuštění, na cestě za člověkem nejsme sami. Pán Bůh nás učí, provází, posiluje. Pán Bůh nám žehná.

Amen.

Píseň: S397

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Ef 4,32-5,2

Požehnání: Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří, láska ať vás provází a hřeje
a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.

Píseň: 685